

Det maa fordres, at den Paagjældende selv personlig fremstiller sig. Den udviiste Skaansel bør ikke fritage ham for at anses for gjentagen Rømnings, hvis han senere igjen rømmer.

Til § 93.

Ikke Enhver, der skjuler sin Stilling som Krigsmand og derved antages ved en anden Afdeling end den, hvortil han hører, er Rømningsmand, da han mulig kan have ventet, at han ikke under den senest paatagne Tjenestetid vilde blive indkaldt til sin Afdeling. Men er han Rømningsmand, da er der ikke Grund til at fritage ham for den forskyldte Straf, da hans Brøde kan være betydelig, saasom naar han for Betaling lader sig stille eller hverve ved en anden Afdeling, eller i Krigstid lader sig ansætte i en af de flere vellønnede Stillinger, hvortil Frivillige maae antages. Det skjønnes lettelig, at den her omhandlede Forbrydelse er ganske forskjellig fra den, der er Gjenstand for sidste Deel af § 81.

Til § 94.

Egnete Bestemmelser forekomme i næsten alle fremmede Militairlove, dog fordre disse i Almindelighed Angivelse af enhver forestaaende Rømnings, hvorefter Nogen faaer Kundskab, altsaa ikke blot i Krigstid. Jfr. den almindelige Straffelov § 109 og dette Lovforflag § 66.

Til § 95.

De foreslaaede Straffe ere noget strengere end de, der indeholdes i den almindelige Straffelovs § 78, men kunne neppe være mindre i Forhold til Straffene i §§ 84 og 85 jfr. § 89.

Til § 97.

Den her omtalte Forbrydelse, der pleier at benevnes Absentation, maa vel straffes ringere end Rømnings, men kan dog under visse Omstændigheder blive ligesaa skadelig for Krigsmagten, nemlig naar denne under farefulde Forhold beroves Anvendelse af Folkene. Forbrydelsens Størrelse i de enkelte Tilfælde

er vel afhængig af de samme Omstændigheder som Rømnings, men man har dog troet ikke her at burde knytte bestemte Straffegrader til disse Omstændigheder, hvorimod man har anset det nyttigt at tilføie, at Straffen altid bør være mindre, end om Rømnings var begaaet.

Til § 98.

Det er kun, naar Hæren finder Anledning til strax at inddrage den Paagjældende til Tjeneste, at han bliver at tiltale ved Krigsret, hvorefter Bestemmelse iøvrigt maa gives i en militair Reitergangslov, jfr. Canc. Skr. af 13de Juni 1812, Fed. af 17de April 1838 §§ 13 og 73. Kan Hæren derimod ikke benytte ham paa den Tid, han opdages, hører Sagen til civilt Børnething, da Paagjældende endnu ikke er bleven Krigsmand. Jfr. Lov om Børneplykten af 6te Marts 1869 § 28.

6te Capitel.

Om Oprør og Mytteri.

Til §§ 99 og 100.

Til Begrebet militairt Oprør fordres en saadan Anvendelse af Magt af flere Krigsmænd i Forening mod deres militaire Forsatte, hvorved Lydighedsforholdet krænkes. Derunder hører altsaa ikke lignende Magtanvendelse mod den borgerlige Værdighed, hvad enten den udelukkende foretages af Krigsmænd eller af disse i Forening med civile Personer; jfr. § 111. Det er vel nødvendigt, at Magt anvendes af flere i Forening, men ikke at nogen Aftale derom skal gaae forud. Et saadant Oprør krænker det militaire Lydighedsforhold i høieste Grad og belægges efter alle Militairlove med meget betydelige Straffe. Navnlig blive Hovedmændene i Almindelighed straffede paa Livet, naar Oprøret skeer under farefulde Omstændigheder. Jfr. iøvrigt §§ 113, 115 og 116 samt den almindelige Straffelov §§ 98 og 103.